

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Α'

'Ο κύριος Λεκόκ ἐνεργεῖ.

'Απὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἡ κρηπίς Κοντῆ ἦτο κατηφής.

Τὰ παράθυρα τοῦ κομποῦ οἰκήματος τοῦ κυρίου Λεκόκ δὲν ἠνοίγοντο πλέον εἰς τὰς πρώτας πρωινὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Οἱ πωληταὶ παλαιῶν βιβλίων δὲν ἔβλεπον πλέον περιφερόμενον πρὸ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ βιβλιοπωλείων αὐτῶν τὸν ζωηρόν καὶ φαιδρὸν γέροντα, ὅστις ἐχαίρετα αὐτοὺς δι' ἐνὸς μειδιάματος.

Δὲν ἦσαν δὲ μόνοι αὐτοὶ οἵτινες παρετήρησαν τὴν ἀπουσίαν του. Οἱ πτωχοὶ τῆς συνοικίας καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ Κεραμικοῦ ἐπόθουν αὐτόν.

Εἰς Βουλώνην, εἰς τὴν θελκτικὴν ταύτην ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἐκοδομηθεῖσαν ἵνα ἐπιστεγάζη εὐτυχεῖς, ἔκλαιον νυθημερόν.

Μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Λουδοβίκου Λεκόκ, ἡ κυρία Λεκόκ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς ἐπικαταράτου πόλεως, ἐν ἣ ὁ μνηστὴρ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς θυγατρὸς διήνυε τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ ἐντὸς δωματίου τῆς Ροκέτης, ἀλλ' ἡ Θηρεσία τὴν καθικέτευσε νὰ μείνῃ. Ἐπίστευε πάντοτε εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ Λουδοβίκου καὶ ἔτρεφεν ἔτι ἐλπίδας, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ γέρον Λεκόκ δὲν παρητήθη τῆς ιδέας τοῦ νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ, ὃν ὅλοι εἶχον ἐγκαταλείψει.

Εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν πατέρα τοῦτον, ὃν εἶδε τοσοῦτῳ τρυφερὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀφιπτάσης εὐτυχίας των, τόσον εὐσταθῆ ἀπέναντι τῆς καταστροφῆς.

'Ἐπεθύμει ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἐβοήθει, νὰ τὸν ἐνεθάρρυνε τοῦλάχιστον, νὰ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἡ καρδιά αὐτῆς οὐδόλως μετεβλήθη, ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτῆς ἐγένετο σταθερότερος, καὶ ὅτι ἂν ὁ μνηστὴρ τῆς ἀπέθνησκεν, αὐτὴ δὲν θὰ ἐγένετο ποτὲ ἡ σύζυγος ἄλλου.

'Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκόκ εἶχε γείνει ἀφαντος, ἀπὸ δὲ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων εἶχε πληξεί τὸν υἱὸν αὐτοῦ, δὲν ἔδιδε πλέον σημεῖα ὑπάρξεως.

Αὐτὴ ὑπέθετεν ὅτι ὁ Λεκόκ ἐνήργει ἐν τῷ κρυπτῷ, ἠγνόει ὅμως ἂν εὐρίσκετο καὶ εἰς Παρισίους.

'Ἐμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ καταδίκος, ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἠρνήθη νὰ κάμῃ ἀναίρεσιν, ἀπεφάσισε κατόπιν νὰ υπογράψῃ αὐτὴν ἥτις ἐξησφάλιζεν αὐτῷ μικρὰν ὑπάρξεως παράτασιν.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νεανὶς ἐμέτρα τὰς ἡμέρας!

'Ἐκάστη ὥρα παρερχομένη προσήγγιζε τὸν Λουδοβίκον πρὸς τὴν φρικώδη πρωίαν καθ' ἣν ὁ δῆμιος θὰ ἤρχετο ὅπως τὸν παραλάβῃ.

Θὰ ἔφθανεν ἄρα γε ἐγκαίρως ὁ σωτήρ; Ἡ Θηρεσία διηρώτα ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἐὰν ὁ Θεὸς θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον πρὸς αὐτὴν, ἢ ἐὰν θὰ ἐπέτρεπεν ὅπως εἰς ἀθῶος ὀδηγηθῆ εἰς τὴν λαιμητόμον.

Οὐδὲν ἄλλο ὅμως ἠδύνατο ἢ νὰ δέηται καὶ νὰ στεναῖζῃ.

'Ἦττον τεθλιμμένοι ἦσαν παρὰ τῷ κυρίῳ Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί.

Εἶχε πληθὺν λόγων ἵνα ἦ χαροπός, ἢ δὲ φαιδρότης αὐτοῦ ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ τῶν περὶ αὐτόν.

'Ἡ οἰκονόμος του ἔφερε κομποὺς ἱματισμούς, ὁ ὑπηρέτης του περιεβλήθη καινούργη ἐνδύματα, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἰσογείου ἐνδιαίτημα αὐτοῦ εἶχε θεὰν ἐορτάσιμον.

'Ἡ καταστροφὴ τοῦ γέροντος Λεκόκ ὠφέλησε τὸν ἀνιχνευτὴν, ὅστις κρύφα ἐπεδίωκε νὰ τὸν διαδεχθῆ.

'Ἀληθῶς, ὁ γέρον καταδιώκτης τῶν ἐγκλημάτων, καίτοι ἀπομεμακρυσμένος τῶν ὑποθέσεων, ἔφραττεν ὅπως δῆποτε τὴν διάβασιν εἰς τὸν ἐκ τοῦ πέραν τῆς Μάγγλης ἐσχάτως ἐλθόντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

Πρὸ μικροῦ ἔτι, ὁ λόγος τοῦ κυρίου Λεκόκ εἶχε κύρος ἐν τε τῇ ἀστυνομίᾳ καὶ ἀλλαχόσε.

'Ὅσακις παρουσιαζέτο δύσκολος περίπτωσις, ὑπέβαλον αὐτὴν τῷ κυρίῳ Λεκόκ, ὅστις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ προτάσεων γενναίως ἀμειβομένων.

'Ἀφοῦ ὁ ἀγαθὸς γέρον ἀνελήθη καὶ ἐνοχοποιήθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμφανισθῆ, ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτοῦ πελατεία θὰ μετέβαινε, διὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀντίπαλόν του.

'Ὅθεν ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀποκτήσει περιουσίαν διὰ τοῦ ἐπικερδοῦς τούτου ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἄλλοτε ἐπλούτισε τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου, καθόσον μᾶλλον ἢ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἄρβαλέτ εἶχεν ἐδραίωσει τὴν πρὸς αὐτὸν πεποίθησιν.

Δὲν ἦτο βεβαίως ὁ κύριος Τολβιάκ ὁ ἀνακαλύψας τὸν δολοφόνον, ὃν εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ παραδώσῃ ἐντὸς μηνὸς εἰς τὴν δικαιοσύνην.

'Ἡ δόξα τῆς σπουδαίας ταύτης συλλήψεως ἀνήκε δικαιοῦματι εἰς τὸν Πιεδούσην, ἀλλ' ὁ πράκτωρ οὗτος εἶχεν ἔκτοτε καταστῆ τοσοῦτον ἀξιόμιστος, ὥστε οὐδόλως ἠδύνατο πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

Εἶχεν, ἄλλως τε, φροντίσει νὰ καταστῆ ἀπόδικος, ἀφοῦ ἐκρύπτετο.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὑπόπτειον αὐτὸν πλέον ἢ παρὰ ποτε, ὅτι διηκόλυε τὴν ἀπόδρασιν τοῦ βωβοῦ, καὶ ἐζήτου αὐτὸν ἵνα τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

'Ὅθεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέδιδεν ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρή-

σεως εἰς τὸν Τολβιάκ, ὅστις διηθῦνε τὸ σύνολον τῶν ἐρευνῶν, καὶ ὅστις μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ νοημοσύνης συνέδραμε τὸν ἀνακριτὴν. Ἐξετίμα ἐπίσης τὴν μετριοπάθειαν, ἣν ἐπεδείξατο ὡς πρὸς τοὺς Λεκόκ πατέρα καὶ υἱόν.

'Ὁ Τολβιάκ ἔδειξε πάντοτε πολλὴν πρὸς τὸν πατέρα ἀβροφροσύνην, ἀπέφυγε δὲ πάντοτε ἐπιμελῶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν υἱόν.

Εἰς αὐτόν, ἄλλως τε, ὤφειλον σπουδαίαν ἀνακάλυψιν.

Αὐτὸς συνεβούλευσε νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας γνωστοποίησιν, δι' ἧς προσεκαλεῖτο πᾶς ὁ κατέχων ἐγγραφὸν τι, δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον τῆς ὁδοῦ Ἄρβαλέτ, ἵν' ἀποστείλῃ αὐτὸ εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Ἐφετῶν.

'Ἡ λίαν συνήθης ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ἀσυνήθης ἐν Γαλλίᾳ, δημοσίευσίς αὐτὴ ἔσχε θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Τῇ ἐπαύριον ἐλάμβανον εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τὴν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Λεκόκ πρὸς τὴν Μαρίαν Φασίτ γραφεῖσαν ἐπιστολήν, ἧς ἡ ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου ἀνάγνωσις κατέπεισεν ἀναμφιβόλως τοὺς ἐνόρκους νὰ καταδικάσῃ τὸν κατηγορούμενον.

'Ἐνὶ λόγῳ, ὁ διάσημος ἀνιχνευτὴς ἔχαιρε τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἔπλεε πλησίστιος πρὸς τὴν τύχην.

'Ἄλλως τε, τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐδόλως ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, προκειμένου περὶ τῆς δίκης Λεκόκ, οὐδόλως δ' ἐνεφανίσθη καὶ κατὰ τὴν δίκην, καθὼ μὴ προσκληθεῖς ὡς μάρτυς.

Οἱ φίλοι αὐτοῦ τῶν δύο φύλων δὲν εἶχον παύσει νὰ ἐλαμβάνωσιν αὐτὸν ὡς τέλειον εὐγενῆ, μηδεμίαν ἄλλην ἐνασχόλησιν ἔχοντα εἰμὴ μόνον νὰ διάγῃ βίον εὐθυμον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου ἐπέτρεψε τῷ κυρίῳ Τολβιάκ ν' ἀναπαυθῆ, οὗτος κατηνάλισκε προθύμως τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς τὰς διασκεδάσεις.

'Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις του ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς διασκεδάσεις, διότι εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα ἐν Λονδίῳ κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος του, ὅπερ ὑπέσχετο αὐτῷ ἔτι περισσότερα ἐν Παρισίοις.

'Ἡ κληρονομία Ὁ-Σολιβὰν ἤρκει ἵνα πλουτίσῃ αὐτόν, ἀφοῦ ἦτο ἐπιτετραμμένος ἵν' ἀνεύρῃ τὸν κληρονόμον τοῦ μυριοπλοῦτου αὐτοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἀφοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δ' ἀνεύρισκεν αὐτόν, θὰ ἐλάμβανεν ὑπέρογκον προμήθειαν.

Τοιαύτη τοῦλάχιστον ἦτο ἡ δῆλωσις, ἣν ἔκαμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐν ἣ ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινὰς, ἃς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ χορηγήσωσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἃς τῷ ἐπετράπη νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος προσωπικῶς.

'Ἐπωφελούμενος τῆς ἀδείας ταύτης διήρχετο τὰς πρωινὰς ὥρας τοῦ ἀναδιδῶν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του σημειώσεις καὶ ἐγγράφα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ σὺν πρὸς τὴν περιβόητον ἐκείνην κληρονομίαν.

Συνέβαιναν αὐτῷ ἐνίοτε ν' ἀπουσίαση ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, χωρίς οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ νὰ γνωρίζωσι ποῦ ἐπορεύετο, ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ, ἀντὶ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἀμαξίας του, ἐξήρχετο πεζῇ καὶ ἐπανήρχετο με ἀγοραϊὰν ἀμαξίαν. Ἀναμφιβόλως, σκοπὸς τῶν σχεδὸν μυστηριωδῶν τούτων ἐκδρομῶν ἦτο αἱ ἔρευναι, ἃς ἐπεθύμει νὰ κάμῃ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μυστικότητος.

Ἐν τούτοις, δὲν μετέβαιναν, οὔτε εἰς Βουλώνην, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Λεκόντ, οὔτε εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Ὀρλεάνης, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ.

Ἴσως ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ἀκατάλληλος, ὅπως ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεων μετὰ τῆς μητρὸς τῆς μνηστῆς τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ, καὶ ἐνεθυμῆτο ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου ὑπεδέχθη αὐτὸν κακῶς.

Ἴσως ἐπίσης, ἢ τε Θηρεσία καθὼς καὶ ἡ μικρὰ Μάρθα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπρεμερ, δὲν εἶχον δικαίωματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ, εἰμὴ μόνον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀπεδεικνύετο ὁ θάνατος πλησιεστέρου βαθμοῦ κληρονόμου, καὶ τὸν κληρονόμον τοῦτον αὐτὸς ἐξήτει.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Κάμπρεμερ πολυλάκις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ - δέ-Μορώ, ἵνα παραδώσῃ εἰς τὸν κύριόν των τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πεσόντα λουδοβίκεια, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας τὸν χρυσόν, ὃν εὔρεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἥτις ὀλίγου δεῖν συνετριβετο ἵνα τὸν συλλέξῃ.

Ὁ κομψὸς οἰκίτηρ τοῦ ἰσογαίου οὐδόλως ἐνδιεφέρετο, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ δεχθῇ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἀπλοῦν ἐργάτην.

Τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἐβλεπε κατὰ προτίμησιν ἀνήκων εἰς ἄλλην κοινωνικὴν κατηγορίαν.

Ἐπεδίωκε τὰς σχέσεις τῶν φιληδόνων, τῶν πλουσιῶν ξένων καὶ φίλων τῶν διασκεδάσεων, καὶ συναναστρέφετο τὰς δεσποινίδας τοῦ συρμού, αἵτινες παρατηροῦνται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Δάσος ἐντὸς κομψῆς ἀμαξίας.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε πρὸ πάντων μία, πρὸ μικροῦ ἀφιχθεῖσα εἰς Παρισίους, ἥς ἡ πολυτέλεια ἔκαμνε κρότον.

Εἶχεν ἴππους ἀραβικοῦς, προσωπικὸν καλῶς διατετηρημένον, καὶ αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἐδέχετο ἀνθρώπους πάσης τάξεως.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο ἐκ τῶν τακτικῶν φοιτητῶν, ἐσπέρων δέ τινα, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν καταδικήν τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ, εὗρίσκετο ἐκεῖ μετὰ πολυαριθμοῦ συναναστροφῆς, ὅτε οἰκέτης με χρυσοκέντητον στολὴν ἀνήγγειλεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Ζαφέρ, Ναβάβ τῆς Βαχώρας.

Τὸ ξενικὸν καὶ παραδόξον τοῦτο ὄνομα ἔκαμνε αἰσθησὶν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τῆς Ἀραβέλας Δίσνεϋ — οὕτως ὠνομάζετο ἡ ξένη, ἥς τὴν κομψότητα καὶ

τὴν καλλονὴν ἐξύμνον ὁμοφώνως οἱ χρονογράφοι τῆς ἀνωτέρας τάξεως.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὃν τοσοῦτον πρυμπῶδως ἀνήγγειλον.

Αἱ γυναῖκες ἔπαυσαν πρὸς στιγμὴν νὰ φιλαροῦν, τὸ δὲ παιγνίδιον τοῦ βακκαῶ διεκόπη... ὄχι ὅμως ἐπὶ πολὺ.

Ἀληθῶς δὲ ὁ Ναβάβ οὗτος ἤξιζε νὰ τὸν παρατηροῦν.

Ἦτο μεγαλοπρεπῆς γέρων, φέρων ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν, κεκαλυμμένην διὰ μετάξις, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

Ὁ ἀπαστράπτων ἱματισμὸς αὐτοῦ, ἡ ὡς χιῶν λευκὴ γενειὰς του, ἡ ἠλιοκαῆς χροιά του, οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του καὶ οἱ λευκοὶ ὀδόντες του, κατέκτησαν ὑπὲρ αὐτοῦ πάριστα τὰς συμπαθείας τῶν ἡγεμονίδων τοῦ συρμού.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του μετὰ προφανοῦς προθυμίας, καὶ ἠὺχαρίστησεν αὐτὸν δι' ἄβρων φράσεων, ὅτι εὐπρεστήθη νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, ἣν τῷ ἀπήνθνε χωρίς νὰ τὸν γνωρίζῃ.

Ἡ Ἀραβέλα Δίσνεϋ εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ δέχεται ἐν τῷ οἴκῳ της κατὰ τὴν ἀφίξίν των, τὰ διακεκριμένα πρόσωπα, ἅτινα ἤρχοντο ἐκ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων μερῶν, ὅπως μνηθῶσιν εἰς τὰ φαιδρὰ μυστήρια τοῦ παρισινοῦ βίου.

Εἶχε συνεννοήσεις μετὰ τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, οὐδέποτε δὲ κατήρχετο Ἀσιανὸς πρίγκηψ ἢ ὑπερόπντιος ἑκατομμυριοῦχος, χωρίς νὰ γράψῃ αὐτῷ νὰ τιμῆσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὰς ἀνὰ Πέμπτην ἐφesperίδας αὐτῆς.

Οὕτω, μαθούσα ὅτι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐξένιζε τὸν ζάπλουτον Ναβάβ τῆς Βαχώρας, ἡ Ἀραβέλα ἔσπευσε ν' ἀνοιξῇ τὰς δύο θύρας τοῦ πολυτελοῦς οἰκήματος, ὅπερ κατεῖχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον οἰκίας τοῦ Βουλεβάρτου Ὁσεμάν. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ναβάβ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μετέβαιναν εὐχαρίστως παρ' αὐτῆς, ἡ Ἀραβέλα εἰδοποίησε τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους καὶ τὰς θελκτικὰς φίλας της, ὅτι θὰ προσέφερον αὐταῖς εἰς τὴν προσεχῆ ἐφesperίδα της τὴν εὐγενῆ συναναστροφὴν ἰνδικῆς Ἐξοχότητος.

Τὴν ἐξοχότητα ταύτην εἶχον πολὺ παρατηρήσει εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, ἐκ τούτου δ' ἡ παρουσία της ὄφειλεν ἀναγκαιῶς νὰ ἐφελέκησῃ πλῆθος πολὺ παρὰ τῆ Ἀραβέλα, πλῆθος ἐκλεκτόν, διότι ἡ κυρία αὕτη δὲν ἐδέχετο εἰμὴ μόνον ἀνθρώπους καθὼς πρέπει καὶ κυρίας ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τοῦ συρμού.

Ἡ νοῆμαρ αὕτη Ἀγγλὶς εἶχεν εἰσελθεῖν ἐν πλήρει δικαιοματι εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῶν ἑταιρῶν χορείαν, καὶ ἐντούτοις μόλις εἶχεν ἀφιχθῆ.

Μόλις πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἐθεῖτο εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, εἰς τὸ Δάσος, καὶ εἰς τὰ θέατρα τοῦ συρμού.

Ἦρχετο κατ' εὐθεῖαν ἐξ Ἀγγλίας, καὶ ἐπειδὴ ἔκαμνε ἑναρξίν τοῦ βίου της ἐκθέτουσα μεγαλοπρεπῆ ὀχήματα καὶ πολυτελεῖς ἱματισμοὺς, οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ἐξετάσῃ τὸ παρελθὸν αὐτῆς.

Φήμη διέτρεχεν ἄλλως τε, ὅτι ἐπροστατεύετο ὑφ' ἐνὸς λόρδου, ὅστις, συνεπιεῖα οἰκογενειακοῦ σκανδάλου, εἶχεν ἀποχωρισθῆ αὐτῆς προσωρινῶς, καὶ ὅτι ἡ ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴ της δὲν ἤθελε διαρκέσει ἐπὶ πολὺ.

Ὁ κύριος Τολβιάκ, ὅστις εἶχε γνωρίσει αὐτὴν πέραν τοῦ πορθμοῦ, συνείηεν πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς φήμης ταύτης, καὶ εἰς τὸ ν' ἀνεωχθῶσιν εἰς τὴν ὠραϊὰν Δίσνεϋ αἱ θύραι τῆς κοινωνίας εἰς ἣν αὐτὸς ἐφοῖτα.

Ἐκ τῶν πρώτων ὁ κύριος Τολβιάκ ἐπέλησάσε τὸν πρὸ μικροῦ ἐλθόντα σεβαστὸν προσκεκλημένον, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐχαίρετα τὴν βασιλίσσαν τῆς ἀξιαγάστου ἐκείνης συναναστροφῆς. Ἀπήνθνε μάλιστα αὐτῷ τὸν λόγον ἀγγλιστί, φρονῶν ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη θὰ τῷ ἦτο οἰκειότερα τῆς γαλλικῆς.

Ὁ Ναβάβ εἶπεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ξενικῆς πρόφορας, μηδὴ ὅμως πρὸς τὴν βρετανικὴν ὁμοιαζούσης,

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὴν μόνην εὐρωπαϊκὴν διάλεκτον, τὴν ὁποίαν ὁμιλῶ. Δὲν ἐγεννήθη ἐντὸς τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγὼ ὑπηρετήσαμεν πάντοτε τὴν Γαλλίαν. Κατάγομαι ἐκ τοῦ Πονδιχερῆ, ἐκ πατριωτισμοῦ δὲ δὲν ἠθέλησα ποτε νὰ μάθω τὴν ἀγγλικὴν.

— Τὸ αἰσθημα αὐτὸ σᾶς τιμᾷ, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ κύριος Τολβιάκ, ὀλίγον ἔκπληκτος.

— Ὁφείλω νὰ θεωρῶμαι εὐτυχῆς, εἶπεν ἀκχιζομένη ἡ μὲς Ἀραβέλα. ὅτι ἡ Ἐξοχότης σᾶς δὲν διάκειται δυσμενῶς πρὸς ἐμέ, διότι εἰμαι Ἀγγλὶς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν καρδίαν.

— Ὡ! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Ναβάβ, ὁ πατριωτισμὸς μου δὲν με ὠθεῖ εἰς βαθμὸν τοῦ ν' ἀποφεύγω τὰς κυρίας τοῦ τόπου σᾶς, ὅταν, καθὼς ὑμεῖς, κυρία, εἶνε βασιλίσσαι τῆς καλλονῆς.

Ὁ κατὰ πρόσωπον ἔπαινος οὗτος ἐγένετο εὐπρόσδεκτος, ἠδύνατο δὲ νὰ ἦτο καὶ εὐκρινῆς, διότι ἡ κυρία Δίσνεϋ ἦτο ἔτι ὠραία, καίτοι ὑπερβάσα τὰ ὄρια τῆς πρώτης νεότητος.

Εἶχε κόμην ξανθὴν θελκτικοῦ χρωματισμοῦ, δέρμα ἐξαισίας λευκότητος, χεῖλη ροδόχροα, καὶ ὀφθαλμοὺς κυανοῦς ἐκτάκτου λαμπηδόνος.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο σύνολον ἡλλοίου ὀλίγον φυσιογνωμία ἐλαχίστην εὐκρινεῖν ἀποπνέουσα.

Ἡ Ἀραβέλα ἐμειδία πάντοτε πρὸς οὐς ἀπηυθύνετο, οὐδόλως ὅμως παρετήρει αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον.

Ὁθεν ἐμειδία τῷ Ναβάβ, καὶ ἠτοίμαζε φιλόφρονά ἀπάντησιν, ὅτε ἀνήγγειλον δύο ἀκολουθῶν τῆς πρεσβείας τῆς Βρασιλίας.

Οἱ ὑπερκατένειο οὗτοι διπλωμάται ἦσαν ἰδιαίτεροι φίλοι αὐτῆς, ὅπως δὲ τοὺς ὑποδεχθῆ, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἰνδὸν ἄρχοντα ἐνωρίτερον ἀφ' ὅσον ἐπεθύμει.

— Ὁ κύριος Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί, τὸν ὅποιον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ, Ἐξοχώτατε, νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἶπεν αὕτη ἐπιχαρίτως.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τοὺς Βρασιλιανούς.

— Τί ἀξιέραστος κυρία! ἀνέκραξεν ὁ Ναβάβ. Πόσας χάριτας τῇ ὀφείλω, διότι μὲ προσεκάλεσεν, ἐμὲ τὸν ξένον. Τὴν γνωρίζετε πολὺ, κύριε;

— Πολὺ δὲν εἶνε ἡ λέξις, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ. Ἡ κυρία Δίσευ εἶνε λίαν φιλόξενος, ἡ δὲ οἰκία τῆς εἶνε ἡ μᾶλλον εὐχάριστος τῶν Παρισίων. Ἐρχομαι ἐδῶ συχνά, διότι διασκεδάζω, πιστεύω δέ, Ἐξοχώτατε, ὅτι θὰ συναντώμεθα ἐνίστε ἐνταῦθα, διότι ὑποθέτω ταξειδεύετε χάριν διασκεδάσεως.

— Χάριν διασκεδάσεως ἐν πρώτοις, ἀλλὰ καὶ διὰ μίαν ὑπόθεσιν. Ἐξ ἄλλου, ἀγαπῶ νὰ σπουδάζω τὰ ἥθη τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα ἐπισκέπτομαι. Εἶμαι πολίτης Γαλλικῆς ἀποικίας, καὶ δὲν εἶχον ποτὲ ἰδεῖ τὴν Γαλλίαν. Ἀφότου ἦλθον ἐδῶ, τὰ πάντα μ' ἐνδιαφέρουν, ἀπὸ τὰς ἕξεις τῆς κοινωνίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπόψε εὐρίσκομαι, μέχρι τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ἀπονέμουν δικαιοσύνην. Διὰ τοῦτο παρηκολούθησα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν δίκην τοῦ νεανίου ἐκείνου τὸν ὅποιον κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Ἄλλ' εἶπέτε μοι, κύριε, τί φρονεῖτε διὰ τὸν νέον αὐτόν. Τὸν θεωρεῖτε ἔνοχον;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἔνοχος.

— Εἰς ἐμὲ μοὶ ἐφάνη ὅτι ὑπῆρχον σκοτεινὰ μέρη κατὰ τὴν δίκην αὐτήν.

— Θὰ σὰς ὁμολογήσω, Ἐξοχώτατε, ὅτι ὀλίγον ἐνησχολήθην δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ σχεδὸν ποσῶς δὲν ἀναγινώσκω τὴν Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων. Ἐν τούτοις, μοὶ ἔκαμαν λόγον περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Λεκὸκ εἶχε γράψαι πρὸς τὴν δολοφονηθεῖσαν γυναῖκα...

— Καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐνοχοποιεῖ σπουδαίως. Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ἀλλὰ σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ὅτι σὰς ἀπασχολῶ ἐπὶ θέματος τοσοῦτον θλιβεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εὐκρεστεῖσθε ν' ἀντικαταστήσετε τὴν κυρίαν Δίσευ, ἐνῶ αὕτη εἶνε ἀπασχολημένη εἰς τὸ νὰ περιποιῆται τοὺς προσκεκλημένους τῆς, θὰ τολμήσω νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ γίνηται ὁ εἰσηγητῆς μου εἰς κοινωνίαν δι' ἐμὲ ὅπως νέαν. Ἴσως ἡ θέσις μου δὲν εἶνε ἐδῶ, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι εὐχαριστοῦμαι πολὺ.

— Ὅταν τις εἶνε εὐγενῆς καὶ πλούσιος, ὅπως ὑμεῖς, Ἐξοχώτατε, εἰς Παρισίους εἶνε πάντοτε νέος. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη ὅλων τῶν κομψῶν κυριῶν, αἵτινες συνέρχονται καθ' ἑκάστην πέμπτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἀραβέλας, καὶ ἀφοῦ μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς παρουσιάσω...

— Ὡ! εὐχαρίστως. Πρὶν ὅμως ἐπωφεληθῶ τῆς εὐγενοῦς προσφορᾶς σας, ὀφείλω νὰ σὰς κάμω λόγον περὶ ἐμοῦ, διότι δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον ν' ἀπα-

τηθῆτε ἐπὶ τοῦ αἰτίου, τὸ ὅποιον μὲ ὠθεῖ νὰ ἐπεκτείνω τὰς σχέσεις μου παρὰ τῇ Παρισίνῃ κοινωνίᾳ, πλεον ἄφ' ὅ,τι ἀρμόζει εἰς γέροντα, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγητε. Εἶμαι ὁ τελευταῖος τῆς γενεᾶς μου, καθόσον ἀπώλεσα ἐσχάτως τὸν μονογενῆ υἱόν, τὸν ὅποιον ἐλάτρευον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἐποίησε νεῦμα συμπαθοῦς οἴκτου, ὁ δὲ Ναβάβ ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι κάτοχος εἰς τὰς Ἰνδίας μεγάλης περιουσίας, ἥτις θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Κράτος ἐὰν δὲν τὴν διαθέσω, διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τοὺς ἀπογόνους ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἄλλοτε ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου. Δυστυχῶς, δὲν γνωρίζω τοὺς ἀπογόνους του! Διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπως κατορθώσω νὰ τοὺς ἀνακαλύψω.

— Θὰ λογιζώμαι εὐτυχής, Ἐξοχώτατε, νὰ σὰς συνδράμω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἔργου, εἶπεν ὁ Τολβιάκ, ὅστις ὠσφραίνεται ἤδη τὴν περίστασιν νὰ κερδήσῃ σπουδαῖον ποσόν, χρησιμοποιοῦν τὰ πλεονεκτήματά του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰνδός, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι διὰ τῶν πολυαριθμῶν σχέσεών σας, εἴσθε εἰς θέσιν νὰ μοὶ χορηγήσῃτε πολυτίμους πληροφορίες. Ὁ φίλος τοῦ πατρός μου ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, καὶ ὠνομάζετο Ὁ - Σολιβάν.

Β'

— Ὁ - Σολιβάν! ἐπανελάβεν ὁ Τολβιάκ. Ὀμιλεῖτε περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν;

— Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸ τριακοστὸν τρίτον τάγμα τοῦ πεζικοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναβάβ.

— Εἰς τὴν διοικητικὴν περιοχὴν τῆς Βομβάης, ἐπανελάβεν ὁ ἀνιχνευτής.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ὅστις ἀπεβίωσεν εἰς Πουνάχ τὸ 1811;

— Τὸ ἤξεύρετε αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Ἰνδός. Ἀλλὰ τότε γνωρίζετε ἴσως τοὺς κληρονόμους του;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Τολβιάκ ἦτο ἀξιοπερίεργον.

Ἐξέφραξε ταῦτοχρόνως τὴν ἐκπληξίν, τὴν ἀπλησίαν, τὴν ταραχὴν.

Τὴν ἐκπληξίν πρὸ πάντων, καθ' ὅσον εἶχε λόγους νὰ ἐκπληττεται.

Ἡ κληρονομία Ὁ - Σολιβάν ἦτο ἡ σπουδαίως ἀποσχολούσα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὑπόθεσις.

Εἶχεν ἐγκαταλείψει ἐπίτηδες τὸ Λονδίνον, ἵνα ἐνασχοληθῆ εἰς αὐτήν. Εἰς οὐδὲνα εἶχε κάμει περὶ αὐτῆς λόγον, παρὰ μόνον εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἰδοῦ ὅτι αἴφνης εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνθρώπου, ἐλθόντος ἐκ τοῦ Πουνάχ, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπανεῦρῃ τὰ ἔχνη τῶν ἀπογόνων τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κληρονομίαν ὁ κύριος Τολβιάκ ἐθεώρει ἤδη ὡς ἴδιον κτῆ-

μα. Διέβλεπε τούλάχιστον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖον χρυσοῦ, πλουσιωτέρου πολλῶν τῆς Καλιφορνίας μεταλλεῖων.

Ὅθεν φυσικῶς ἐπόμενον ἦτο ὅτι ὤφειλε νὰ δυσπιστῆ πρὸς ξένον, ὅστις ἤρχετο νὰ διαταραξῆ τοὺς συνδυασμούς του.

Ἐν τούτοις ὁ ξένος οὗτος οὐδὲν ὡς φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἀνταγωνιστῆς αὐτοῦ, ἀφοῦ τούναντίον, ἐσκέπτετο ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν γενεάν τοῦ ἀποβιάσαντος Ὁ - Σολιβάν.

Ὁ ἀξιεπάινος οὗτος σκοπὸς ἦτο ἄξιος προσοχῆς, ὁ δὲ Τολβιάκ συνελθὼν ἤδη ἐκ τῆς ταραχῆς του, ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ μετὰ συνέσεως, καὶ νὰ βεβαιωθῆ ἐν πρώτοις μήτοι ὁ Ναβάβ ὑπέκρυπτε τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς του.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μετὰ μικρὰν παύσιν, ἐκπλήττεσθε ὅτι εἶμαι τόσον καλῶς πληροφορημένος, πράγματι δὲ δὲν θὰ ἐπειριμένατε ν' ἀπαντήσετε ἐντὸς τοῦ φαιδρουῦ τούτου σαλονίου ἀνθρωπῶν, γνωρίζοντα τὸ ὄνομα ἀξιωματικοῦ, ἀποθανόντος χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων πρὸ ἐξήκοντα καὶ πλεον ἐτῶν. Ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμενα εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἐσχετίσθην μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, ὅστις πολλάκις μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν καὶ τῆς κληρονομίας του.

— Ἄφησε λοιπὸν περιουσίαν; ἠρώτησεν ὁ Ναβάβ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου.

— Περιουσίαν ἀρετὰ σπουδαίαν, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ μετ' ἐπιφυλάξεως, ἡ δὲ περιουσία αὕτη δὲν παρεδόθη εἰς τοὺς κληρονόμους, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀγνοοῦν ποῦ εὐρίσκονται.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ πλούσιοι αὐτοὶ οἱ κληρονόμοι;

— Θὰ ἦσαν ἐὰν παρουσιάζοντο, καὶ ἂν ἠδύναντο ν' ἀποδείξουν τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας δικαιώματά των, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς διεξεδίκησεν αὐτήν. Ἐν τούτοις, εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἡ οἰκογένεια Ὁ - Σολιβάν δὲν ἐξέλιπεν ὀλοσχερῶς. Ὁ λοχαγὸς εἶχε τέσσαρας ἀδελφάς, αἵτινες ὅλαι ἀφῆσαν τέκνα, ἀλλ' ἀπέθανον ἐν τῇ δυστυχίᾳ, τὰ δὲ τέκνα διεσκορπίσθησαν...

— Διατί νὰ μὴ μάθω ἐνωρίτερον τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν! εἶπε στενάζων ὁ Ἰνδός ἄρχων.

— Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐγένοντο ἀναζητήσεις, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Ἡ περιουσία τοῦ λοχαγοῦ προέρχεται ἐκ τῆς πωλῆσεως γαιῶν, τὰς ὁποίας κατεῖχεν εἰς Καναδᾶν, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε ὑπηρετήσῃ, καὶ αἵτινες, ἐνόσφ αὐτὸς ἔζη, δὲν εἶχον καμμίαν ἀξίαν. Μία πόλις ἐκτίσθη βραδύτερον ἐπὶ τῶν γαιῶν, αἵτινες ἐπωλήθησαν εἰς ὑψηλὴν τιμὴν, πολὺν καιρὸν μετὰ τὸν θάνατόν του. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἀδυναμίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς κληρονόμους. Τὸν κληρονόμον, ἔπρεπε νὰ εἶπω, διότι δὲν δύναται νὰ εἶνε παρὰ εἰς καὶ μόνος, καθότι, κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν νόμον, ὁ ἐκ πλαγίου βαθμοῦ

πλησιέστερος συγγενής αποκλείει τούς άλλους. Ούτως, εάν υπάρχει ακόμη άνεψιός του λοχαγού 'Ο-Σολιβιάν, θα κληρονομήσει αυτός, αποκλειομένων όλων τών λοιπών μακρύτερου βαθμού συγγενών.

— Σας εύχαριστώ, κύριε. Είνε αδύνατον να όρισθῆ σαφέστερον ἢ θέσις τῆς οικογενείας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφερόμαι, καὶ δοθείσης εύκαιρίας, θα χρησιμοποιοῦμαι τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας μετὰ τασαύτης ὑποχρεωτικῆς καλωσύνης μοὶ δίδετε.

— Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω ποίαν χρῆσιν θέλετε κάμει τῶν πληροφοριῶν τούτων; εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Εἶνε ἀπλούστατον. Ἐὰν ἡ τύχη εὐδοκήσῃ ν' ἀνακαλυφθῶσιν οἱ άνεψιοὶ τοῦ φίλου τοῦ πατρός μου, θα διανεῖμω τὴν περιουσίαν μου μετὰξὺ ἐκείνων, οἵτινες θ' ἀποκλεισθοῦν τῆς κληρονομίας. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ὄνειρον.

— Ἴσως, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὅλαι αἱ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην; Πῶς δύναμαι ἐγώ, ὅστις ἔρχομαι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῶν Ἰνδιῶν, ν' ἀνακαλύψω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἐζήτησαν ματαίως;

— Ἀναμφιβόλως, εάν ζητήσετε ὁ ἴδιος, εἶνε πολὺ πιθανόν, Ἐξοχώτατε, νὰ μὴ ἐπιτύχετε. Ἀλλ' ἄλλος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀντὶ ὑμῶν.

— Ἄλλος! καὶ ποῖος λοιπόν; Γνωρίζετε κανένα εἰς τὸν ὅποιον νὰ δύναμαι νὰ ἀναθέσω τὴν ἐντολὴν αὐτήν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἴσως εὐρεθῆ κανεὶς. Δὲν γνωρίζετε ἴσως ὅτι, εἰς τὴν Γαλλίαν, κηθῶς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, υπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς ἐπάγγελμα ν' ἀναδέχωνται τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐχῶ πολλὰς σχέσεις εἰς Παρισίους καὶ θέλω καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως σας γνωρίσω μὲ ἓνα τοιοῦτον ἐρευνητὴν. Ὁφείλω ἐν τούτοις νὰ σας προειδοποιήσω, ὅτι οἱ ἐργολάβοι οὗτοι δὲν ἐργάζονται δωρεάν, καὶ ὅτι μάλιστα πωλῶσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς ὑψηλὰς τιμὰς.

— Αὐτὸ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, καὶ θα πληρώσω ὅ,τι μοὶ ζητήσουν. Ἐὰν εἶνε ἀνάγκη νὰ προκαταβάλλω ποσόν τι διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐρευνῶν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ πράξω.

— Τότε, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ, οὕτινος ἀπήστραπτον οἱ ὀφθαλμοί, δύναμαι νὰ σας διαβεβαιώσω, ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας, θα σας πέμψω ἓνα ἄνθρωπον δραστήριον καὶ νοήμονα. Ἀπὸ τῆς αὔριον θέλω γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ ζητήσω νὰ μοὶ κοινοποιηθῶσιν αἱ μέχρι τοῦδε συλλεχθεῖσαι πληροφορίες. Θὰ καταστήσω τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐνήμερον τῶν διατρεξάντων, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θέλει ἐπιτύχει. Αἱ ἀνερευνηθεῖς δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, διότι διηύθυνον αὐτὰς ἄνθρωποι οὐδὲ ὅπως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Πράκτωρ, πρὸς τὸν ὅποιον θα

ἐξησφαλίσετε γενναίαν ἀμοιβήν, θα ἐνεργήσῃ πολὺ ταχύτερον καὶ καλλίτερον ὅλων τῶν Εἰσαγγελέων τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε, καὶ ἐπειδὴ συγκατατίθεσθε νὰ μοὶ κάμητε τόσον μεγάλην ἐκδούλευσιν, ἐλπίζω ὅτι θα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἐπανιδῶ προσεχῶς.

— Ἐὰν ἡ Ἐξοχότης σας εύαρεστηθῆ νὰ μοὶ εἶπῃ πού δύναμαι νὰ τὴν ἀνταμῶσω...

— Κατοικῶ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον»... προσωρινῶς, διότι, προτιθέμενος νὰ διαμείνω τοῦλάχιστον ἐν ἔτος εἰς Γαλλίαν, ἔχω σκοπὸν ν' ἀγοράσω οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐγκατασταθῶ. Ἡμεῖς οἱ Ἀσιανοί, εἴμεθα συνειθισμένοι εἰς ἄνετον βίον, καὶ εάν εὐρισκον ν' ἀγοράσω εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων κκμίαν μεγάλην ἐξοχικὴν οἰκίαν μεδενδροστοιχίαν...

— Γνωρίζω ἀκριβῶς μίαν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ εἶνε τῆς ἀρεσκείας σας, καὶ εάν ἐπιθυμεῖτε, θα πληροφορηθῶ μήπως πωλῆται.

— Ἀληθῶς, κύριε, μὲ καθυποχερόντε, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σας ἐκφράσω...

Αἱ φιλοφρονήσεις τοῦ Ναβῆ διεκόπησαν ὑπὸ τῆς κυρίας Δίσνεϋ, ἣτις, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τοὺς Βρασιλιανούς τῆς παρά τινι τραπέζῃ χαρτοπαιγνίου, ἐπανάρχετο νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ μειδιαματὰ αὐτῆς εἰς τὸν λέοντα τῆς συναναστροφῆς.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἀναπτύξασα ὄλην αὐτῆς τὴν χάριν, αἱ φίλαι μου θα θυμώσουν πολὺ κατὰ τοῦ κυρίου Τολβιάκ ὅτι σας ἐκράτησε διὰ λογαριασμόν του. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας παρυσιάσω αὐτάς.

Ὁ Ναβῆς ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῆ, ὡς ἀρχῶν εἰθισμένος νὰ δέχεται τὰς ἐνδείξεις σεβασμοῦ τοῦ ὀρειοτέρου ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἰς τὰς Ἰνδίας, αἱ γυναῖκες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται ν' ἀρέσκωσιν εἰς τοὺς αὐθέντας αὐτῶν, ὁ δὲ Ζαφέρ ἠδύνατο νὰ πιστεῦῃ ὅτι ἐδέσποζεν ἀκόμη εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ἐν Βαχῶρξ ἀνακτόρου του, διότι αἱ ἀκόλαστοι τῆς Ἀραβέλας προσκεκλημένοι οὐδεμίαν ἐφείστησαν πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνης. Εἶπεν αὐταῖς ὅτι ἐκέκτητο ἑκατομμύρια, ἅτινα ἤρχετο νὰ ἐξοδεύσῃ ἐν Γαλλίᾳ.

— Παίζετε βικαρῆ, Ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλίς, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ παρουσίασις.

— Γνωρίζω αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀπῆντησεν ὁ εὐγενὴς ξένος, διότι τὸ παίζουν πολὺ εἰς τὸ Πονδιχερῆ... δὲν προτιμῶ ὅμως αὐτό.

— Προτιμᾶτε τὸν λανσκενέ; εἶπε μετὰ προθυμίας ἡ κυρία.

— Ὅχι. Τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον μετὰξὺ ὅλων μοὶ ἀρέσκει, εἶνε... θα γελᾶσθε βεβαίως, εἶνε τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον διεσκεδάζεν ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ὅταν τὴν ἐδολοφόνησαν... εἶνε τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας... δὲν τὸ ὀνομάζετε οὕτως;

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν Λονδίῳ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1870, ἔτους τοῦ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας πολέμου. Τὰ πρόσωπα εἰσὶν: Ἰούλιος Γκραῦ, ὁ Ὀράτιος Δεχόλτ, ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ, ἡ Χάρις Βράδον, ἡ Μέρση Μερρίκ.

Γ'

Ἡ δεσποινὴς τῆς ἀκολουθείας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Εἶνε ὠραία χειμερινὴ ἡμέρα.

Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος, τὸ παγερὸν ψυχὸς δριμύ, ὁ παγετὸς παχύς.

Ἐορτῆ διὰ τοὺς παγοδρόμους.

Τὸ ἐστιατόριον τοῦ ἀρχαίου μεγάρου Ρόϋ ἐν Κένσιγκτον, ἐνὶ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων προαστείων τοῦ Λονδίνου, εἶνε γνωστότατον εἰς τοὺς καλλιτέχνας καὶ ἐρασιτέχνας διὰ τὰ ἐκ ξύλου γλυπτουργήματά του, κομισθέντα ἐκ Φλωρεντίας ὑπὸ τινος προγόνου τοῦ νῦν κατόχου.

Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς Ἰταλικῆς τέχνης δὲν κοσμοῦσιν ἢ μόνον τὰς τρεῖς πλευρὰς τῶν τοίχων.

Ἐπὶ τῆς τετάρτης ἢ πρόδος τῆς συγχρόνου πολυτελείας διέκοψε τὴν μονοτονίαν.

Ἐθυσίασαν τὰ ξύλινα λεπτοεργήματα ἵνα ἐγκαταστήσωσι θερμοκήπιον, συνεχόμενον μετὰ τῆς αἰθούσης, εἶδος θαυμασίου χειμερινοῦ κήπου, πλήρους σπανίων φυτῶν καὶ ἀνθῶν.

Δεξιᾶ, ὅταν τις θεωρῆ κατὰ μέτωπον τὸ θερμοκήπιον, θύρα ἄγει πρὸς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκεῖθεν ἕτερα διὰ μέσου μακροῦ προαυλίου πρὸς τὰ ἄλλα διαχωρίσματα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μεγάρου.

Ἀριστερᾶ, δευτέρα ὁμοία θύρα ἄγει εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ καπνίσματος καὶ εἰς μικρότερον τι δωμάτιον, δεσπόζον τῶν δευτερευουσῶν εἰσόδων τῆς οἰκίας.

Ἀριστερᾶ, ἀκριβῶς ταύτης, ὑψοῦται μεγάλη ἐστία στηριζομένη ἐπὶ προμετωπίδος ἐκ μαρμάρου, γεγλυμμένου, κατὰ συγκεχυμένον ρυθμὸν καὶ κεκοσμημένου δαψιλῶς, ὡς συνειθίζεται κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὸν αἰῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ.

Εἰς ἡσκημένον, ἔμπειρον καὶ φιλόκαλον ὀφθαλμὸν τὸ ἐστιατόριον τοῦτο, μετὴν κατὰ τὸν σύγχρονον συρμὸν ἐπίπλωσίν του καὶ τὸ γειτονικὸν θερμοκήπιον, μετὰ τὰ ἀρχαῖα ξυλουργήματα, μετὰ τὰς μεγάλας θύρας του καὶ τὴν κολοσσιαίαν ἐστίαν του, παρᾶγει διαφορομιγῶν ἐντυπώσεων ἐκπληξίν, σχεδὸν ἐπαναστατικὴν, συρμῶν, ἐποχῶν καὶ σχολῶν, ὅπως διαφόρων καὶ συγκρουομένων.

Ἀλλ' ἀπειρος ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει ν αὐτῷ ἢ περίσειαν πολυτελείας καὶ φιλοκαλοῦ ἀνέσεως.

X. ΚΑΛΛΙΣΑΚΗΣ